

Αγαπημένε μου Τάσο,

Άργησα – είναι αλήθεια – να σου γράψω τις εντυπώσεις μου για τα «Λεπιδόπτερα». Η άργητα, όμως, αυτή δεν ήταν ανεμελιάς αποκύημα, όσο προβληματισμού πάνω στην αξιολογική ιεράρχηση των περιεχομένων. Κι αυτό, γιατί άλλαζα ιεραρχική τάξη κάθε φορά που το ξαναδιάβαζα. Αυτή η επανανάγνωση – τρεις φορές το διάβασα – μου έδειχνε όλο και καινούργ(γ)ες ομορφιές. Τελικά είπα: «Χρήστο, άσε τους ιεραρχικούς κομφορμισμούς και γράψε μ' αυθορμησιά ό,τι νομίζεις» έτσι, σου «γράφω μ' αυθορμησιά ό,τι νομίζω»!.

Συγκλονιστικό με τον επιεικέστερο χαρακτηρισμό αυτό σου το έργο, έργο ζωής, έργο ποιητικής μεγαλοσύνης (και τα φαινομενικά πεζά σου είναι ποιήματα), έργα ψυχικού βάθους και υψιπέτου ψυχικού ευγενισμού. Μέσα σ' αυτό δίνεις τη χρονική διάσταση της αιωνιότητας στα εφήμερα λεπιδόπτερα, γιατί τη σφραγίδα της αιωνιότητας τη βάζουμε εμείς ανάλογα με την παραγωγική μας παρουσία σ' αυτό που ονομάζουμε ζωή, μολονότι δεν είμαστε σε θέση να δώσουμε τον ορισμό της.

Στα κείμενά σου είναι διάσπαρτος ο πενθισμός, αλλά και η ελπίδα και, για να παραλλάξω κάποια λόγια δικά σου, (βλέπε σελ. 142) μέσα σ' αυτά γίνεσαι ελπιδοφόρα απελπισμένος ή απελπισμένα ελπιστικός. Άλλωστε αυτό κάνεις με την ευθεία ερώτηση της σελ. 9 «Απέλπιδα ή ελπιδοφόρα λεπιδόπτερα;». Την απάντηση τη διαχέεις σε όλα τα κείμενα του υπέροχου αυτού έργου σου που θα το αποκαλούσα σύνθεμα ανθρώπινου προβληματισμού, εσωτερικής μεγαλοσύνης και απύθμενου λογοτεχνικού ταλέντου.

Αναφέρω σελίδες που μου άρεσαν ιδιαίτερα, όπως: 27, 45, 69, 73, 97, 10-104, 107-108, 121-124, 125, 135, 139-142. Στη σελίδα 108, παρά το απωστικό της περιεχόμενο, αναδεικνύεσαι σπουδαίος νατουραλιστής.

Τάσο μου, αγαπημένο μου παιδί, έχω σημειώσει και κάποια μορφικά (παροραματικής φύσης) αβλεπτήματα. Θεώρησα σκόπιμο να μην τα αναφέρω σ' αυτό μου το σημείωμα, γιατί μια τέτοια ενέργεια θα με κατέτασσε στους τυμβωρύχους και όχι τους κριτές!

Ιδιαίτερα τη Ρενούλα και εμένα συγκίνησε το αφιερωματικό σου σημείωμα της πρώτης σελίδας. Το αφιέρωμα αυτό δεν είναι απλώς ένας έντονα ποιητικός πεζός λόγος, αλλά ένα πλήρωμα ψυχικού δυναμικού που μου λέει: «Χρήστο, και μόνο γι' αυτό αξίζει που ζεις ακόμα».

Τα βαθιά μου συγχαρητήρια.

Η Ρενούλα κι εγώ ευχόμαστε στη Βαγγελίτσα και σε σένα ένα ανέμελο και χαρούμενο καλοκαίρι στη Σύμη που τόσο σας έχει αγκαλιάσει και άλλο τόσο το έχετε αγκαλιάσει και σεις.

**Με πολλή αγάπη
Χρήστος**